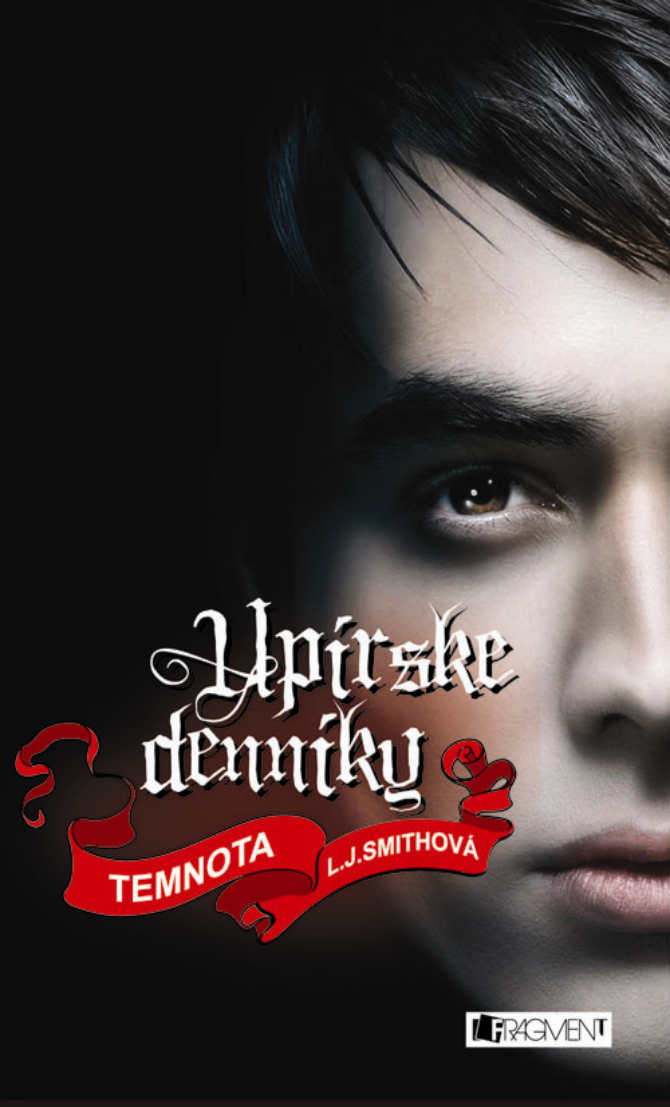

Upírské deníky

TEMNOTA

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 4

- Temnota

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Upírske denníky 1 – Prebudenie
Upírske denníky 2 – Súboj
Upírske denníky 3 – Zbesilosť
Upírske denníky 5 – Návrat
Upírske denníky 6 – Temné sily

L. J. Smithová
Upírske denníky 4 - Temnota – e-kniha
Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírske deníky

TEMNOTA

L.J.SMITHOVÁ

Všetko môže byť tak ako predtým,“ povedala Caroline vrúcne a stisla Bonnie ruku.

„Nebola to však pravda. Nič nemohlo byť tak ako pred tým, než Elena zomrela. Nič. A Bonnie mala vážne pochybnosti aj o oslave, ktorú sa Caroline pokúšala zorganizovať. Podľa neurčitého šteklenia v žalúdku vedela, že je to veľmi zlý nápad.

„Veď Meredith už mala narodeniny,“ poznamenala. „Minulú sobotu.“

„Neužila si však poriadnu oslavu. Máme voľnú celú noc – moji rodičia sa vrátia až v nedeľu ráno. No tak, Bonnie, len si predstav, ako ju prekvapíme!“

Tomu verím, pomyslela si Bonnie. Tak ju prekvapíme, že ma možno zabije. „Pozri, Caroline... Meredith nemá na oslavovanie náladu. Pôsobilo by to neúčtivo...“

„Lenže to je hlúposť. Sama dobre vieš, že Elena by chcela, aby sme sa bavili. Zbožňovala oslavy. Nepáčilo by sa jej, že aj po polroku len vysedávame a nariekame.“ Caroline sa naklonila dopredu, jej inokedy prešibané zelené oči pôsobili úprimne a nástojčivo. Nebolo v nich ani stopy po úskočnosti, ani stopy po intrigách. Bonnie videla, že to myslí vážne.

„Chcela by som, aby sme boli zase kamarátky,“ pokračovala Caroline. „Vždy sme spolu oslavovali narodeniny, len my štyri, pamätáš sa? A pamätáš sa, ako sa chalani vždy pokúšali dostať na oslavu? Ktovie, či to skúsia aj tento rok?“

Bonnie cítila, že stráca kontrolu nad situáciou. Nie je to dobrý nápad, vôbec to nie je dobrý nápad, pomyslela si. No Caroline pokračovala a pri ospevovaní starých dobrých čias vyzerala zasnene a takmer romanticky. Bonnie nemala srdce povedať jej, že staré dobré časy sú mŕtve. Koniec.

„No my už ani nie sme štyri. Tri baby ktovieakú oslavu nespravia,“ namietla chabo, keď sa jej podarilo prehovoriť.

„Pozvem aj Sue Carsonovú. Meredith s ňou dobre vychádza, však?“

Bonnie musela pripustiť, že je to pravda – so Sue vychádzal dobre každý. No Caroline musí pochopiť, že všetko už nemôže byť také ako predtým. Nemôžu Ele-

nu nahradiť Sue Carsonovou a povedať, že je to v poriadku.

No ako jej to mám vysvetliť? pomyslela si Bonnie. Odrazu to vedela.

„Pozvime Vickie Bennetťovú,“ povedala.

Caroline na ňu vytrešťila oči. „Vickie Bennetťovú? Žartuješ? Máme pozvať tú čudáčku, ktorá sa vyzliekla pred polovicou školy? Po všetkom, čo sa stalo?“

„Práve pre to, čo sa stalo,“ povedala Bonnie. „Pozri, viem, že nikdy nepatrila do našej partie. Už však nepatrí ani k ostatným; nechcú ju a je z nich na smrť vystrašená. Potrebuje priateľov. My zase potrebujeme ľudí. Pozvime ju.“

Caroline sa chvíľu tvárila beznádejne zúfalo. Bonnie vystrčila bradu, podoprela si boky a čakala. Caroline napokon vzdychla.

„Dobre, vyhrala si. Pozvem ju. Ty si vezmeš na starosť Meredith a pozveš ju na stredu večer k nám. A nezabudni, že nesmie ani tušiť, čo ju čaká. Chcem, aby to bolo prekvapenie.“

„Neboj sa, to určite bude,“ povedala Bonnie zachmúrene. Nebola pripravená na žiarivú Carolininu tvár ani na impulzívne teplo jej objatia.

„Som taká rada, že so mnou súhlasíš,“ povedala Caroline. „Super, že budeme zase všetky spolu.“

Ničomu nerozumie, uvedomila si Bonnie, keď Caro-

line odišla. Čo mám spraviť, aby jej to došlo? Jednu jej streliť?

Potom si uvedomila: Bože, a teraz to musím povedať Meredith.

Do večera sa však rozhodla, že jej to možno ani netreba povedať. Caroline ju predsa chcela prekvapiť. Meredith sa tak aspoň nebude dopredu trápiť. Áno, povedala si Bonnie, asi bude najohľaduplnejšie Meredith nič nepovedať.

A ktovie? – napísala si v piatok večer do denníka. Možno som ku Caroline príliš tvrdá. Možno naozaj ľutuje, čo nám spravila, keď sa Elenu pokúsila ponížiť pred celým mestom a Stefana poslať za mreže za vraždu. Možno dospela a naučila sa myslieť aj na iných. Možno sa na tej oslave dobre zabavíme.

A možno ma dozajtra unesú mimozemšťania, pomyslela si, keď zavrela denník. Nádej umiera posledná.

Denník bol obyčajný lacný zošitok z papiernictva s kvietkovaným vzorom na obale. Písala si ho až od Eleninej smrti, no už bola od neho mierne závislá. Bolo to jediné miesto, kde si mohla povedať, čo chcela, a ľudia na ňu nevrhali šokované pohľady a nehovorili: „Bonnie McCulloughová!“ alebo „Preboha, Bonnie...“

Ešte aj keď zhasla svetlo a vliezla pod paplón, stále myslela na Elenu.

Sedela na upravenom trávniku, ktorý sa rozprestieral, kam len dovidela. Na oblohe nebolo ani mráčika, vzduch bol teplý a voňavý. Spievali vtáky.

„Som veľmi rada, že si prišla,“ povedala Elena.

„Aha,“ povedala Bonnie. „No, samozrejme, aj ja som rada. Pravdaže.“ Znovu sa poobzerala, potom sa zase rýchlo obrátila k Elene.

„Dáš si ešte čaj?“

Bonnie držala v ruke šálku, tenkú a krehkú ako škru-pina. „Aha. Áno, vďaka.“

Elena mala biele mušelinové šaty ako z osemnásteho storočia, ktoré jej priliehali k postave a ukazovali, aká je štíhla. Čaj naliala presne, nerozliala ani kvapku.

„Dáš si myš?“

„Prosím?“

„Pýtala som sa, či si dáš k čaju sendvič.“

„Aha. Sendvič. Uhm. Jasné.“ Tenké koliesko uhorky s kvapkou majonézy na chutnom kúsku bieleho chleba. Bez kôrky.

Celá scéna bola iskrivá a krásna ako obraz od Seurata. Warm Springs, tam teraz sme. Na starom mieste, kam sa tradične chodievalo na pikniky, pomyslela si Bonnie. No rozhodne musíme prebrať aj dôležitejšie veci ako čaj.

„Kto ti teraz robí účes?“ spýtala sa. Elena sa nikdy nevedela poriadne učesať sama.

„Páči sa ti?“ Elena položila ruku na hodvábny zlatý drdol na temene.

„Je dokonalý,“ povedala Bonnie a pripadala si ako svoja matka na slávnostnej večeri Dcér americkej revolúcie.

„Vieš, vlasy sú dôležité,“ povedala Elena. Oči sa jej ligotali tmavším odtieňom ako obloha, bola to farba lazuritu. Bonnie sa rozpačito dotkla svojich neposlušných červených kučier.

„Samozrejme, aj krv je dôležitá,“ povedala Elena.

„Krv? Aha... samozrejme,“ vykoktala Bonnie. Netušila, o čom Elena rozpráva, a mala pocit, akoby balansovala na povraze nad aligátormi. „Áno, krv je fakt dôležitá,“ prisvedčila chabo.

„Ešte sendvič?“

„Vďaka.“ Tento bol so syrom a s plátkom paradajky. Aj Elena si vzala a spôsobne doň zahryzla. Bonnie sa na ňu dívala a cítila sa čoraz väčšmi nesvoja, a potom...

A potom zbadala, že cez okraj sendviča vyteká blato.

„Čo... čo to je?“ Od hrôzy mala pisklavý hlas. Tento sen jej až teraz začal pripadať ako sen a zistila, že sa nemôže hýbať, že môže len zatajiť dych a dívať sa. Z Eleninho sendviča kvapla na károvaný obrus hustá hnedá tekutina. Bolo to jednoznačne blato. „Elena... Elena, čo...“

„My to tu všetci jedávame.“ Elena sa na ňu usmiala

a aj na zuboch mala hnedé škvrny. Ibaže hlas nebol Elenin; bol škaredý, skreslený a mužský. „Aj ty budeš.“

Vzduch už nebol teplý a voňavý; bol horúci a plný sladkastého pachu hnijúcich odpadkov. Okolo nich zivali čierne jamy a trávnik nebol udržiavaný, ale divo rozrastený. Neboli vo Warm Springs. Boli na starom cintoríne; ako to, že si to nevšimla? Ibaže hroby boli z nejakého dôvodu čerstvé.

„Dáš si ešte myš?“ spýtala sa Elena a obscénne sa zachichotala.

Bonnie pozrela na napoly zjedený sendvič, ktorý držala v ruke, a skríkla. Z jedného konca visel hnedý chvost. Z celej sily šmarila sendvič o náhrobný kameň, kde sa rozplesol. Potom vstala – obracal sa jej žalúdok a prsty si zúrivo utierala do džínsov.

„Ešte nemôžeš odísť. Práve prichádza spoločnosť.“

Elene sa menila tvár – vypadali jej vlasy a pokožku mala odrazu sivú a kožovitú. Na tanieri so sendvičmi aj v čerstvo vykopaných jamách sa niečo hýbalo. Bonnie sa na nič z toho nedívala; mala pocit, že by zošalela.

„Ty nie si Elena!“ zvolala a rozbehla sa preč.

Vietor jej fúkal vlasy do očí, bránili jej vo výhľade. Prenasledovateľ jej bol v päťách; cítila ho tesne za sebou. Dobehla k mostu, chvíľu rozmýšľala a potom do niečoho vrazila.

„Čakala som na teba,“ povedala tá vec v Eleniných šatách, čosi sivé pripomínajúce kostru, s dlhými zahnutými zubami. „Počúvaj ma, Bonnie.“ Držala ju strašne pevne.

„Ty nie si Elena! Ty nie si Elena!“

„Počúvaj ma, Bonnie!“

„Ty nie si Elena! Nie si Elena!“

„Počúvaj ma, Bonnie!“

Bol to Elenin hlas, Elenin skutočný hlas, nie obscénne pobavený ani hrubý a odporný, ale naliehavý. Vychádzal odkiaľsi spoza Bonnie a niesol sa snom ako čerstvý, chladný vietor. „Bonnie, počúvaj...“

Akoby sa všetko roztápalo. Kostnaté ruky na jej ramenách, hmýriaci sa cintorín, skazený horúci vzduch. Elena mala chvíľu jasný hlas, ale znel prerušovane ako zlé telefonické spojenie.

„... on všetko prekrúca, všetko mení. Nie som taká silná ako on...“ Bonnie niektoré slová nezachytila. „... ale toto je dôležité. Čo najskôr... musíš nájsť...“ Hlas jej slabol.

„Elena, nepočujem ťa! Elena!“

„... jednoduchý obrad, kúzlo... len dve zložky, tie, ktoré som ti spomínala...“

„Elena!“

Keď sa Bonnie prudko posadila na posteli, ešte stále kričala.

Ato je všetko, čo si pamätám,“ dokončila Bonnie, keď s Meredith kráčali po Sunflower Street medzi radmi vysokých viktoriánskych domov.

„Určite to bola Elena?“

„Áno a na konci sa mi pokúšala povedať niečo dôležité. Lenže som to poriadne nepočula. Viem len, že je to strašne dôležité. Čo si o tom myslíš?“

„Myšacie sendviče a otvorené hroby?“ Meredith nadvihla elegantné obočie. „Tuším miešaš dokopy Stephena Kinga s Lewisom Carrollom.“

Bonnie sa zdalo, že Meredith má asi pravdu. Sen ju však stále trápil; zožierala sa ním celý deň – dosť na to, aby jej z hlavy vyhnal predchádzajúce starosti. No teraz, keď sa s Meredith približovali ku Caro-

lininmu domu, staré obavy sa k nej vrátili s novou silou.

Zišlo jej na um, že to mala Meredith predsa len povedať, a vrhala na vyššiu kamarátku nervózne pohľady. Nemala dopustiť, aby Meredith prišla nepripravená...

Meredith s povzdychom pozrela na osvetlené okná na Queen Anne House. „Naozaj dnes večer tak súrne potrebuješ tie náušnice?“

„Áno, veľmi.“ Na nápravu je neskoro. Bude z toho musieť nejako vykorčuľovať. „Počkaj, keď ich uvidíš – budú sa ti páčiť,“ dodala a počula vo vlastnom hlase zúfalú nádej.

Meredith zastala a živými tmavými očami sa zvedavo zadívala na Bonnie. Potom zaklopala na dvere. „Len dúfam, že Caroline dnes večer nie je doma. Mohli by sme na ňu naraziť.“

„Že by Caroline zostala v sobotu večer doma? Nedaj sa vysmiať.“ Bonnie príliš dlho zadržovala dych – začínala sa jej krútiť hlava. Jej smiech znel silene a falošne. „To je teda predstava,“ pokračovala trochu hystericky, keď Meredith povedala: „Nemyslím, že je niekto doma,“ a stisla kľučku. Bonnie, akoby ju posadol nejaký šialený impulz, doložila: „Láry, fáry.“

Meredith znehybnela s rukou na kľučke a obrátila sa k Bonnie.

„Bonnie,“ povedala potichu, „už ti úplne preskočilo?“

„Nie.“ Bonnie schmatla Meredith za rameno a zadívala sa jej do očí. „Meredith, nezabi ma, prosím...“

„Prekvapenie!“ zvolali tri hlasy.

„Usmej sa,“ zasyčala Bonnie a potisla kamarátku cez dvere do jasnej miestnosti plnej hluku a konfiet. Sama sa naširoko usmiala a prehovorila pomedzi stisnuté zuby. „Zabi ma neskôr... zaslúžim si to... ale teraz sa usmej.“

Vo vzduchu sa vznášali drahé balóny a na stole ležali darčeky. Boli tam dokonca aj naaranžované kvety, hoci Bonnie si všimla, že orchidey sa presne hodia ku Carolininmu sivozelenému šálu. Bol to hodváb značky Hermes so vzorom viniča a listov. Stavím sa, že napokon si dá jednu orchideu do vlasov, pomyslela si Bonnie.

Modré oči Sue Carsonovej boli trochu nervózne a úsmev neistý. „Dúfam, že si na dnes večer nemala nijaké veľké plány, Meredith,“ povedala.

„Nič, s čím by som nevedela rozlúčiť,“ odvetila Meredith. No predsa len sa usmiala a Bonnie sa uvoľnila. Sue bola princeznou na Eleninom neoficiálnom kráľovskom dvore spolu s Bonnie, Meredith a Caroline. Ako jediné dievča zo školy okrem Bonnie a Meredith stála pri Elene, keď sa všetci ostatní obrátili proti nej. Na Eleninom pohrebe povedala, že Elena bude vždy skutočná kráľovná ich školy a na Eleninu počesť sa vzdala nominácie na

snehovú kráľovnú. Sue mali všetci radi. Najhoršie je za nami, pomyslela si Bonnie.

„Poďme sa všetky odfotiť na pohovku,“ ozvala sa Caroline a umiestnila ich za naaranžované kvety. „Vickie, vezmi to, dobre?“

Vickie Bennetová stála doteraz mlčky a nepozorovane bokom. „Jasné,“ povedala, nervózne si z očí odhrnula dlhé svetlohnedé vlasy a vzala do rúk fotoaparát.

Ako nejaká slúžka, pomyslela si Bonnie, a potom ju oslepil blesk.

Keď vyšla polaroidová fotka, Sue a Caroline sa smiali a rozprávali. Meredith sa tvárila odmerane, no zdvorilo. Bonnie si všimla ešte čosi. Bola to dobrá fotka: Caroline na nej vyzerala úžasne s ligotavými červenkastými vlasmi a s bledozelenými orchideami pred sebou. Meredith pôsobila rezignovane, ironicky a bola temne krásna bez toho, aby sa usilovala, a bola tam aj ona sama, o hlavu nižšia od ostatných, s rozstrapatenými ryšavými kučerami a hanblivým výrazom na tvári. No zvláštna bola postava vedľa nej na gauči. Bola to Sue, samozrejme, že to bola Sue, ale na okamih sa jej zdalo, akoby tie plavé vlasy a modré oči patrili niekomu inému. Niekomu, kto sa na ňu nástoľčivo díva a chystá sa povedať niečo dôležité. Bonnie sa zamračila a rýchlo zažmurkala. Záber sa jej mihal pred očami a na chrbte pocítila zimomriavky.

Nie, na fotke bola Sue. Asi jej na chvíľu preskočilo – alebo ju tak zmámila Carolinina túžba, aby boli zase všetky spolu.

„Ďalšiu fotku spravím ja,“ povedala a vyskočila na rovné nohy. „Sadni si, Vickie, a posuň sa. Nie, ďalej, ďalej... tam!“ Vickie sa pohybovala rýchlo a nervózne. Keď zasvietil blesk, vytreštila oči ako vystrašené zviera.

Caroline na fotku ledva pozrela, vstala a zamierila do kuchyne. „Hádajte, čo budeme mať namiesto torty!“ zvolala. „Urobím vlastný čokoládový koláč. Podte, musíte mi pomôcť roztopiť polevu.“ Sue šla za ňou a po chvíli váhania sa pohla aj Vickie.

Keď sa Meredith obrátila k Bonnie, zmizli posledné stopy jej príjemného výrazu. „Mala si mi to povedať.“

„Viem.“ Bonnie previnilo sklonila hlavu. Potom zdvihla hlavu a usmiala sa. „Lenže potom by si neprišla a nemali by sme čokoládový koláč.“

„A stojí to za to?“

„Je to tak lepšie,“ povedala Bonnie a pokúsila sa racionálne argumentovať. „Hádam to nebude až také zlé. Caroline sa snaží byť milá a Vickie prospeje, keď raz za čas vypadne z domu...“

„Nezdá sa mi, že by jej to prospievalo,“ utrúsila Meredith. „Vyzerá ako pred infarktom.“

„Len je nervózna.“ Podľa Bonnie mala Vickie na nervozitu dôvod. Väčšinu jesene strávila v tranze a pomaly

ju doháňala do šialenstva sila, ktorej nerozumela. Nikto nečakal, že sa z toho takto dostane.

Meredith sa ešte stále mračila. „No čo,“ povedala Bonnie chlácholivo, „aspoň to nie sú tvoje skutočné narodeniny.“

Meredith chytila fotoaparát a obracala ho v rukách. Stále sa dívala na svoje ruky a povedala: „Práveže sú.“

„Čože?“ Bonnie na ňu vytreštila oči a potom hlasnejšie dodala: „Čo si to povedala?“

„Že sú to moje skutočné narodeniny. Caroline to musela prezradiť jej mama – kedysi dávno boli s mojou mamou kamošky.“

„Meredith, o čom to hovoríš? Ty si mala narodeniny minulý týždeň, tridsiateho mája.“

„Nie, nemala. Mám ich dnes, šiesteho júna. Je to pravda. Mám to tak aj vo vodičáku a vo všetkých dokladoch. Rodičia začali moje narodeniny oslavovať o týždeň skôr, lebo šiesty jún bol pre nich príliš tragický dátum. V ten deň môjho starého otca niečo posadlo a zošalel.“ Keď Bonnie otvorila ústa a nezmohla sa na slovo, Meredith pokojne dodala: „Pokúsil sa zabiť moju starú mamu. Aj mňa.“ Meredith opatrne položila fotoaparát na stôl. „Mali by sme ísť do kuchyne,“ povedala ticho. „Vonia odtiaľ čokoláda.“

Bonnie bola stále ako paralyzovaná, no myseľ jej začínala pracovať. Matne si spomínala, že Meredith už o tom

kedysi hovorila, ale neprezradila celú pravdu. A rozhodne nepovedala, kedy sa to stalo.

„Posadlo ho... myslíš tak ako Vickie,“ vytisla zo seba Bonnie. Nedokázala povedať slovo upír, ale vedela, že Meredith to pochopila.

„Tak ako to posadlo Vickie,“ prisvedčila Meredith. „Pod,“ dodala ešte tichšie. „Už na nás čakajú. Nechcela som ťa rozrušiť.“

Meredith ma nechcela rozrušiť, tak nebudem rozrušená, pomyslela si Bonnie, keď si na čokoládový koláč a čokoládovú zmrzlinu nalievala polevu. Hoci sme priateľky od prvej triedy a nikdy mi to tajomstvo neprezradila.

Na pokožke pocítila chlad a z tmavých kútov mysle sa jej vynorili slová. Nik nie je taký, ako sa zdá. Minulý rok ju varoval hlas Honorie Fellovej, ktorý hovoril jej ústami, a ukázalo sa, že toto posolstvo bolo až strašidelne pravdivé. Čo ak sa to ešte neskončilo?

Bonnie rozhodne pokrútila hlavou. Teraz na to nemôžem myslieť, musím myslieť na oslavu, povedala si v duchu. A postarám sa, aby to bola super oslava a aby sme sa spolu všetky nejako zniesli.

Napodiv to nebolo až také ťažké. Meredith a Vickie toho najprv veľa nenahovorili, ale Bonnie sa zo všetkých síl snažila byť k Vickie milá a Meredith dokonca nedokázala odolať hromade lákavo zabalených darčiekov na

stole. Keď rozbalila posledný, všetky sa už rozprávali a smiali. Atmosféra prímeria a znášanlivosti pokračovala, aj keď sa presunuli do Carolininej izby, aby si prezreli jej šaty, cédečka a fotoalbumy. Keď sa priblížila polnoc, rozložili si spacie vaky a pokračovali v rozhovore.

„Čo teraz robí Alaric Saltzman?“ spýtala sa Sue Meredith.

Alaric Saltzman bol Meredithin priateľ – teda v istom zmysle. Bol to absolvent Dukovej univerzity, ktorý sa špecializoval na parapsychológiu, a minulý rok ho zavolali do Fell's Church, keď sa tu rozpútali upírske útoky. Hoci spočiatku si mysleli, že je ich nepriateľ, skončil ako spojenec – a priateľ.

„Je v Rusku,“ povedala Meredith. „Počuli ste o perestrojke? Chce tam skúmať, ako počas studenej vojny využívali senzibilov.“

„Čo mu povieš, keď sa vráti?“ spýtala sa Caroline.

Na to isté by sa jej rada spýtala aj Bonnie. Keďže Alaric bol takmer o štyri roky starší, Meredith mu povedala, aby počkal, kým ona doštuduje, a potom sa môžu porozprávať o spoločnej budúcnosti.

Lenže Meredith má osemnásť rokov – práve dnes, pripomenula si Bonnie – a o dva týždne skončia školu. Čo sa potom stane?

„Ešte som sa nerozhodla,“ povedala Meredith. „Alaric chce, aby som šla na Dukovu univerzitu. Prijali ma

tam, ale nie som si istá, či to chcem. Musím si to premyslieť.“

Bonnie sa potešila. Chcela, aby s ňou Meredith šla na Boonovu univerzitu, a nie aby odišla preč a vydala sa, ba ani zasnúbila. Hlúpe, keď sa taká mladá baba rozhodne pre jedného chalana. Bonnie sa nechcela viazať a chlapcov striedala. Lahko sa zaľúbila a rovnako ľahko aj odlúbila.

„Ešte som nestretla muža, ktorý by stál za vernosť,“ povedala teraz.

Všetky na ňu rýchlo pozreli. Sue si pästou podopiera la bradu a spýtala sa: „Ani Stefana?“

Bonnie to mala tušiť. Miestnosť osvetľovala len lampa na nočnom stolíku a bolo počuť šuchot nových listov na vrbach pred domom. Rozhovor sa nevyhnutne zvrtol na Stefana – a na Elenu.

Stefan Salvatore a Elena Gilbertová sa už v meste stali legendami ako Romeo a Júlia. Keď Stefan prvýkrát prišiel do Fell's Church, chcelo ho každé dievča. A chcela ho aj Elena, najkrajšie, najvychytenejšie, najneprístupnejšie dievča v škole. Až keď ho dostala, uvedomila si nebezpečenstvo. Stefan nebol taký, aký sa zdal – mal temné tajomstvo. A navyše brata Damona, ešte záhadnejšieho a nebezpečnejšieho ako on sám. Elena sa ocitla medzi dvoma bratmi – milovala Stefana, ale neodolateľne ju priťahovala Damonova divokosť. Napokon umrela, aby ich oboch zachránila a vykúpila ich lásku.

„Dobre, Stefan by mi možno stál za vernosť – keby som bola Elena,“ pošepky pripustila Bonnie. Atmosféra sa zmenila. Bola tlmená, trochu smutná, ideálna na nočné dôvernosti.

„Stále nemôžem uveriť, že tu už nie je,“ Sue pokrútila hlavou a zavrela oči. „Bola oveľa živšia ako iní ľudia.“

„Jej plameň horel jasnejšie,“ povedala Meredith s pohľadom upretým na ružovo-zlatú vzorku, čo kreslila lampa na plafón. Hlas mala síce tichý, no veľmi nástojčivý, a Bonnie mala pocit, že Elenu ešte nijaké slová tak dobre nevystihli.

„Občas mi liezla na nervy, ale nemohla som ju ignorovať,“ priznala sa Caroline a pri tej spomienke prižmúrila zelené oči. „Takého človeka nebolo možné ignorovať.“

„Z jej smrti som sa poučila v jednom,“ povedala Sue. „Že sa to mohlo stať komukoľvek z nás. Nemali by sme premárniť život, lebo človek nikdy nevie, koľko času mu zostáva.“

„Možno šesťdesiat rokov, možno šesťdesiat minút,“ prisvedčila Vickie. „Aj dnes v noci by ktorákoľvek z nás mohla zomrieť.“

Bonnie sa nepokojne pomrvila. Kým však niečo stihla povedať, Sue zopakovala: „Stále nemôžem uveriť, že tu už nie je. Občas mám pocit, akoby zostávala nablízku.“

„Aj ja,“ hlesla Bonnie. V mysli sa jej vynoril obraz kúpeľného mestečka Warm Springs a na okamih pôsobil

živšie ako matne osvetlená Carolinina izba. „Včera sa mi o nej snívalo a mala som pocit, že je to naozaj ona a že sa mi niečo pokúša povedať. Stále mám ten pocit,“ dodala a pozrela na Meredith.

Ostatné dievčatá na ňu uprene hľadeli. Kedysi sa všetky smiali, keď Bonnie spomenula niečo nadprirodzené. No jej schopnosti senzibila boli nepopierateľné, úžasné a trochu strašidelné.

„Ako to myslíš?“ hlesla Vickie.

„Čo sa ti pokúšala povedať?“ spýtala sa Sue.

„Neviem. Na konci sa veľmi usilovala zostať so mnou v kontakte, ale nemohla.“

Zase nastalo ticho. Napokon sa váhavo ozvala Sue: „Myslíš... myslíš si, že by si ju mohla kontaktovať?“

Nad tým rozmýšľali všetky. Bonnie pozrela k Meredith. Meredith predtým nad tým snom mávla rukou, no teraz sa jej vážne zahľadela do očí.

„Neviem,“ povedala Bonnie pomaly. Stále sa okolo nej vznášali obrazy zo včerajšej nočnej mory. „Rozhodne nechcem upadnúť do tranzu a otvoriť sa všetkému, čo by tam mohlo číhať.“

„Je to jediný spôsob komunikácie s mŕtvymi? Čo špiritistická tabuľka alebo niečo také?“ spýtala sa Sue.

„Moji rodičia majú takú tabuľku,“ povedala Caroline trochu príliš nahlas. Tlmená atmosféra sa odrazu prerušila a vzduch zaplnilo nedefinovateľné napätie. Dievčatá

sa vystreli a spýtavo sa na seba pozreli. Dokonca aj Vickie napriek strachu pôsobila zvedavo.

„Bude to fungovať?“ obrátila sa Meredith na Bonnie.

„Máme to spraviť?“ rozmýšľala nahlas Sue.

„Odvážime sa? To je tá otázka,“ povedala Meredith.

Bonnie znovu zistila, že sa na ňu všetky dívajú. Zaváhala, potom pokrčila plecami. V žalúdku pocítila vzrušenie.

„Prečo nie?“ povedala. „Čo môžeme stratiť?“

Caroline sa obrátila k Vickie. „Vickie, pod schodiskom je šatník. Špiritistická tabuľka by mala byť vnútri, na vrchnej policičke s ostatnými hrami.“

Nepovedala ani „Donesieš ju, prosím?“. Bonnie sa zamračila a otvorila ústa, ale Vickie už bola preč.

„Mohla by si byť trochu zdvorilejšia,“ Bonnie pozrela na Caroline. „Čo napodobňuješ Popoluškinu macochu?“

„No tak, Bonnie,“ povedala Caroline netrzeplivo. „Môže byť rada, že sme ju vôbec pozvali. Ona to dobre vie.“

„A ja som si myslela, že ju len očaril náš spoločný šarm,“ utrúsila Meredith.

„Okrem toho...“ začala Bonnie, no niečo ju prerušilo. Ostrý zvuk rýchlo stíchol, no nebolo možné pomýliť si ho. Bol to výkrik. Nasledovalo mŕtve ticho a odrazu sa spustila salva ostrých výkrikov.

Dievčatá na okamih znehybneli. Potom sa všetky rozbehli na chodbu a dole schodmi.

„Vickie!“ Dlhonohá Meredith zbehla dolu ako prvá. Vickie stála pred šatníkom a vystierala ruky, akoby si chránila tvár. Vrhla sa na Meredith, z úst sa jej ešte stále drali výkriky.

„Vickie, čo sa stalo?“ spýtala sa Caroline a znelo to skôr nahnevane než vystrašene. Na dlážke boli rozhádzané škatule s hrami, figúrky a karty. „Čo vrieskaš?“

„Schmatlo ma to! Naťahovala som sa k vrchnej poličke a niečo ma schmatlo okolo pása!“

„Odzadu?“

„Nie. Zo šatníka.“

Bonnie sa prestrašene poobzerala po otvorenom šatníku. V nepreniknuteľných vrstvách tam viseli zimné kabáty, niektoré z nich siahali až po zem. Meredith sa jemne odpojila od Vickie, zobrala dáždník a začala štuchať do kabátov.

„Nie...“ hlesla nevdojak Bonnie, no dáždník narazil len na látku. Meredith odsunula kabáty a odhalilo sa cédrové drevo zadnej steny šatníka.

„Vidíš? Nikto tam nie je,“ prehodila. „Je tu kopa kabátov. Keď si sa nahla pomedzi ne, určite sa ti zdalo, že ťa niekto chytil.“

Vickie podišla bližšie, dotkla sa visiaceho rukáva, potom zdvihla oči k polici. Skryla si tvár do dlaní a cez ne jej spadli dlhé hodvábne vlasy. Bonnie sa chvíľu zdalo, že plače, potom začula vzlyky.

„Preboha! Ja som si myslela... Bože, ja som hlúpa! Upracem to,“ povedala Vickie.

„Neskôr,“ povedala rozhodným tónom Meredith. „Podme do obývačky.“

Bonnie sa na odchode posledný raz pozrela do šatníka.

Keď sa všetky usadili okolo stola, Bonnie položila ruku na plastovú šípku. Ešte nikdy nepoužívala špiritistickú tabuľku, no vedela, ako sa to robí. Šípka sa posúvala k písmenám a postupne naznačila správu – teda ak boli duchovia ochotní rozprávať.

„Všetky sa musíme dotýkať tabuľky,“ povedala a pozrela sa na dievčatá, či rozumeli. Meredith mala dlhé a štíhle prsty, Sue tenké s oválnymi nechtami. Caroline mala nechty nalakované na medený odtieň. Vickie ich mala ohryzené.

„Teraz zavrieme oči a sústredíme sa,“ povedala Bonnie potichu. Dievčatá nedočkavo dychčali – na všetky začala doliehať atmosféra.

„Myslite na Elenu. Predstavte si ju. Ak tu je, chceme ju prilákať.“

Vo veľkej miestnosti bolo ticho. Bonnie v tme za zavretými viečkami uvidela bledé zlatisté vlasy a oči modré ako lazurit.

„Pod, Elena,“ zašepkala. „Povedz mi niečo.“

Šípka sa začala pohybovať.

Nik ju nemohol viesť – všetky na ňu tlačili v rozličných bodoch. No malý plastový trojuholník sa hladko a isto šmýkal. Bonnie mala oči zavreté, kým pohyb neprestal, a potom sa pozrela. Šípka ukazovala na slovo ÁNO.

Vickie ticho vzlykla.

Bonnie pozrela na dievčatá. Rýchlo dýchala, zelené oči mala prižmúrené. Sue ako jediná zo všetkých mala oči stále pevne zavreté. Meredith zbledla.

Všetky od Bonnie očakávali, že bude vedieť, čo treba robiť.

„Sústreďujte sa ďalej,“ povedala im Bonnie. Cítila sa nepripravene a trochu hlúpo, že má takto osloviť vzduch. No ona je na tieto veci odborníčka – musí to urobiť.

„Si to ty, Elena?“ spýtala sa.

Šípka opísala krúžok a vrátila sa k slovu ÁNO.

Bonnie sa srdce rozbúchalo tak prudko, až sa bála, že sa jej roztrasú prsty. Umelá hmota pôsobila na dotyk zvláštne, ako nabitá elektrinou, akoby cez ňu prúdila akási nadprirodzená energia. Už sa necítila hlúpo. Do očí jej vošli slzy a cítila, že aj Meredith sa ligocú oči. Meredith prikývla.

„Odkiaľ máme vedieť, že je to pravda?“ povedala Caroline nahlas. Caroline to necíti, uvedomila si Bonnie. Necíti nič z toho, čo cítim ja. Čo sa týka nadprirodzených záležitostí, je hluchá ako peň.